

WYROK ZAOCZNY W IMIENIU RZECZYPOSPOLITEJ POLSKIEJ

Dnia 24 września 2014 roku

Sąd Rejonowy w Bielsku Podlaskim VIII Zamiejscowy Wydział Karny z siedzibą w Siemiatyczach w składzie:

Przewodniczący SSR Mariusz Zdrodowski

Protokolant Małgorzata Łojko

po rozpoznaniu w dniach 4 i 24 września 2014 roku na rozprawie sprawy

A. B.

urodzonego dnia (...) w Z.

syna A. i E. z domu G.

oskarżonego o to, że:

1. w dniu 10 maja 2014 roku w S. na ulicy (...)w sklepie (...) w celu osiągnięcia korzyści majątkowej za pomocą wprowadzenia w błąd sprzedawczyni usiłował doprowadzić do niekorzystnego rozporządzenia własnym mieniem P. P. i zapłacić należącą do niego kartą bankomatową za towar w postaci papierosów, lecz zamiaru swojego nie osiągnął gdyż sprzedawczyni w sklepie zauważyła, że karta nie należy do niego i zabrała mu ją nie wydając towaru, przy czym czynu tego dopuścił się w ciągu pięciu lat po odbyciu co najmniej 6 miesięcy pozbawienia wolności za umyślne przestępstwa podobne,

tj. o czyn z art. 13 § 1 k.k. w zw. z art. 286 § 1 k.k. w zw. z art. 64 § 1 k.k.

T. Z.

urodzonego dnia (...) w S.

syna Z. i N. z domu C.

oskarżonego o to, że:

2. w dniu 10 maja 2014 roku w S. dokonał przywłaszczenia znalezionej kart bankomatowej (...) Banku o numerze (...), czym działał na szkodę P. P.,

tj. o czyn z art. 284 § 3 k.k.,

3. w dniu 10 maja 2014 roku w S. w celu osiągnięcia korzyści majątkowej udzielił przywłaszczonej karty bankomatowej (...) Banku o numerze (...) A. B. nakłonił go do wprowadzenia w błąd sprzedawczyni w sklepie (...) i doprowadzenia jej do niekorzystnego rozporządzenia cudzym mieniem i dokonania zakupu papierosów przy użyciu tejże karty, czym działał na szkodę P. P.,

tj. o czyn z art. 18 § 2 k.k. w zw. z art. 286 § 1 k.k.,

I. Oskarżonego A. B. w ramach czynu opisanego w punkcie pierwszym części wstępnej wyroku uznaje za winnego tego, że w dniu 10 maja 2014 roku w S. na ulicy (...) w sklepie (...) w celu osiągnięcia korzyści majątkowej za pomocą wprowadzenia w błąd sprzedawczyni co do uprawnienia do korzystania z karty płatniczej usiłował doprowadzić

do niekorzystnego rozporządzenia mieniem P. P. i zapłacić należącą do niego kartą płatniczą za towar w postaci papierosów, lecz zamiaru swojego nie osiągnął, gdyż sprzedawczyni w sklepie zorientowała się, że karta nie należy do niego i zabrała mu ją nie wydając towaru, tj. czynu z art. 13 § 1 k.k. w zw. z art. 286 § 1 k.k. i za to na podstawie art. 286 § 1 k.k. w zw. z art. 13 § 1 k.k. skazuje go, zaś na podstawie art. 286 § 1 k.k. w zw. z art. 14 § 1 k.k. wymierza mu karę 6 (sześć) miesięcy pozbawienia wolności;

II. Na podstawie art. 63 § 1 k.k. na poczet orzeczonej w punkcie pierwszym kary pozbawienia wolności zalicza oskarżonemu okres zatrzymania w dniach 10 i 11 maja 2014 roku, przyjmując że jeden dzień rzeczywistego pozbawienia wolności równa się jednemu dniowi kary pozbawienia wolności;

III. Oskarżonego T. Z. w ramach czynu opisanego w punkcie drugim części wstępnej wyroku uznaje za winnego tego, że w dniu 10 maja 2014 roku w S. przywłaszczył znaną kartę płatniczą (...) Banku o numerze (...), czym działał na szkodę P. P., tj. czynu z art. 284 § 3 k.k. i za to na podstawie art. 284 § 3 k.k. skazuje go i wymierza mu karę 3 (trzy) miesięcy pozbawienia wolności;

IV. Oskarżonego T. Z. w ramach czynu opisanego w punkcie trzecim części wstępnej wyroku uznaje za winnego tego, że w dniu 10 maja 2014 roku w S. w celu osiągnięcia korzyści majątkowej chcąc aby A. B. dokonał czynu zabronionego polegającego na tym, że celu osiągnięcia korzyści majątkowej wprowadzając w błąd sprzedawczynię co do uprawnienia do korzystania z karty płatniczej doprowadził ją do niekorzystnego rozporządzenia mieniem P. P. poprzez zapłatę należącą do niego kartą płatniczą za towar w postaci papierosów, nakłonił go do tego, tj. czynu z art. 18 § 2 k.k. w zw. z art. 286 § 1 k.k. i za to na podstawie art. 286 § 1 k.k. w zw. z art. 18 § 2 k.k. skazuje go, zaś na podstawie art. 286 § 1 k.k. w zw. z art. 19 § 1 k.k. w zw. z art. 14 § 1 k.k. w zw. z art. 22 § 1 k.k. wymierza mu karę 6 (sześć) miesięcy pozbawienia wolności;

V. Na podstawie art. 33 § 2 k.k. za czyn przypisany w punkcie czwartym wyroku wymierza oskarżonemu grzywnę w wysokości 50 (pięćdziesięciu) stawek dziennych ustalając wysokość stawki dziennej na kwotę 10 (dziesięć) zł;

VI. Na podstawie art. 85 k.k. i art. 86 § 1 k.k. łączy oskarżonemu kary pozbawienia wolności orzeczone w punktach trzecim oraz czwartym wyroku i orzeka karę łączną 6 (sześć) miesięcy pozbawienia wolności;

VII. Na podstawie art. 69 § 1 i 2 k.k. i art. 70 § 1 pkt 1 k.k. wykonanie orzeczonej wobec oskarżonego kary pozbawienia wolności warunkowo zawiesza na okres próby 3 (trzy) lat;

VIII. Na podstawie art. 63 § 1 k.k. na poczet orzeczonej w pkt V kary grzywny zalicza oskarżonemu okres zatrzymania w dniach 10 i 11 maja 2014 roku, przyjmując że jeden dzień rzeczywistego pozbawienia wolności równa się dwóm dziennym stawkom grzywny;

IX. Zwalnia oskarżonych od zapłaty na rzecz Skarbu Państwa kosztów sądowych.

VIII K 217/14

UZASADNIENIE

wyroku Sądu Rejonowego w Bielsku Podlaskim z dnia 24 września 2014 roku

Sąd Rejonowy ustalił co następuje:

A. B. ma 66 lat. Jest kawalerem. Nie ma dzieci. Utrzymuje się z zasiłku z opieki społecznej. Był wcześniej wielokrotnie karany między innymi za przestępstwa przeciwko mieniu. Wyrokiem Sądu Rejonowego w Bielsku Podlaskim z dnia 9 września 2009 roku został skazany za przestępstwo z art. 288 § 1 k.k. na karę 1 roku pozbawienia wolności z warunkowym zawieszeniem jej wykonania. Postanowieniem Sądu Rejonowego w Bielsku Podlaskim z dnia 30 października 2012 roku zarządzono wykonanie tej kary. Skazany karę odbywał od 11 stycznia 2013 roku do 9 listopada

2013 roku, kiedy został zwolniony, po tym jak Sąd Rejonowy w Bielsku Podlaskim umorzył postępowanie wykonawcze z uwagi na przedawnienie wykonania kary.

T. Z. ma 37 lat. Jest kawalerem. Nie posiada żadnych osób na utrzymaniu. Utrzymuje się z renty socjalnej w kwocie 460 zł. Był karany za przestępstwa z art. 223 k.k. i 279 § 1 k.k. w zw. z art. 283 na karę pozbawienia wolności, którą odbywał do dnia 14 lipca 2008 roku.

P. P. mieszka i pracuje w W.. Posiada rachunek bankowy w banku (...), do którego została wydana karta płatnicza z możliwością wykonywania transakcji zbliżeniowych do kwoty 50 zł. W dniu 9 maja 2014 roku mężczyzna przyjechał do S., gdzie w barze spotkał się z kolegami. Kartę miał w kieszeni. W czasie wyjmowania innych przedmiotów z kieszeni karta ta wypadła mu. Na rachunku bankowym przypisanym do karty znajdowały się środki pieniężne w kwocie 449,66 zł.

Należącą do P. P. kartę płatniczą znalazł T. Z. w okolicach baru (...) nad zalewem. Kartę zabrał ze sobą. Na ulicy (...) przy sklepie (...) mężczyzna spotkał A. B.. Poprosił go by wziął kartę i zapłacił nią za papierosy. A. B. wszedł do sklepu i podał kartę sprzedawczyni prosząc o sprzedaż papierosów i sprawdzenie czy na karcie są środki pieniężne. Ta znając A. B. spytała go czyja to karta. Mężczyzna odpowiedział, że jest to karta kolegi, ale na pytanie sprzedawczyni nie potrafił wskazać jego personaliów. Domagał się zwrotu karty, ale J. S. nie chciała mu oddać kart, mówiąc, że odda ją tylko właścicielowi. Wtedy A. B. szybko wyszedł ze sklepu. W sklepie nie było wtedy czytnika zbliżeniowego.

Powyższy stan faktyczny Sąd ustalił na podstawie wyjaśnień oskarżonego A. B. (k. 28, 33v, 66v-67), wyjaśnień oskarżonego T. Z. (k. 32, 33v, 36, 64v-65), zeznań J. S. (k. 95, 21v-22), S. J. (k. 95v, 59v-60), P. P. (k. 103v, 8), protokołu zatrzymania rzeczy (k. 3-6), protokołu zatrzymania osoby (k. 6, 14), wydruku z rachunku bankowego (k. 11-12), protokołu oględzin (k. 15-16), dokumentacji fotograficznej (k. 17-20), odpisu wyroku (k. 42, 43-44, 45, 46, 47, 49-50, 51-53), odpisu postanowienia (k. 48, 54, 56-57), z akt VIII K 189/09 Sądu Rejonowego w Bielsku Podlaskim wyroku (k. 82), postanowienia (k.119, 142), obliczenia kary (k. 137), zawiadomienia o zwolnieniu (k. 148), z akt II K 477/01 Sądu Rejonowego w Bielsku Podlaskim wyroku (k. 237-239), obliczenia kary (k. 282, 292, 304), zawiadomienia o zwolnieniu (k. 306), z akt II K 378/04 Sądu Rejonowego w Bielsku Podlaskim wyroku (k. 138-139, 176), obliczenia kary (k. 199, 202), zawiadomienia o zwolnieniu (k. 204), z akt II K 1121/94 Sądu Rejonowego w Bielsku Podlaskim wyroku (k. 60-61), postanowienia (k. 77), obliczenia kary (k. 105), zawiadomienia o zwolnieniu (k. 106), z akt II K 946/96 Sądu Rejonowego w Bielsku Podlaskim wyroku (k. 282-283, 340), obliczenia kary (k. 368), zawiadomienia o zwolnieniu (k. 459). Sąd skorzystał także z dokumentów zawierających dane osobopoznawcze oskarżonych.

Oskarżony A. B. przyznał się do popełnienia zarzucanego mu czynu. Wyjaśnił, że kartę otrzymał od mężczyzny o ksywie D.. Dał on mu ją i poprosił by poszedł do sklepu i kupił papierosy. On poszedł do sklepu i chciał zapłacić tą kartą, ale kasjerka zabrała mu ją. Mężczyznę tego zidentyfikował później jako T. Z. (k. 28, 33v, 66v-67).

Oskarżony T. Z. początkowo nie przyznał się do zarzucanych mu czynów wyjaśniając, że kartę znalazł w okolicach baru (...) ale ją następnie wyrzucił. W kolejnych swoich wyjaśnieniach, po konfrontacji z A. B., przyznał się, że kartę znalazł, jednak jej nie wyrzucał, tylko gdy spotkał A. B. poprosił by ten kupił papierosy płacąc za nie tą kartą (k. 32, 33v, 36, 64v-65).

Sąd Rejonowy zważył, co następuje:

Zgromadzone w sprawie dowody w sposób nie budzący wątpliwości wykazały, że obaj oskarżeni dopuścili się przypisanych im wyrokiem czynów. Wskazują na to przede wszystkim ich własne wyjaśnienia. A. B. od początku twierdził, że T. Z. przekazał mu kartę płatniczą i prosił by za pomocą tej karty dokonał w sklepie (...) zakupu papierosów. On udał się do sklepu z zamiarem kupna papierosów, poprosił kasjerkę o sprawdzenie czy na karcie znajdują się środki pieniężne, jednak ta nie chciała mu sprzedać papierosów i zabrała kartę. Relacja ta znajduje potwierdzenie w zeznaniach sprzedawczyni J. S. oraz kierowniczkii sklepu S. J.. Z kolei T. Z. wyjaśnił, że znalazł kartę nad zalewem i ją zabrał, co znajduje potwierdzenie w relacji P. P. na temat okoliczności zagubienia karty, a następnie gdy spotkał A. B. poprosił go by płacąc za pomocą tej karty kupił papierosy w pobliskim sklepie. A. B. poszedł do sklepu

ale nie udało mu się kupić papierosów. Wprawdzie T. Z. początkowo twierdził, że kartę tę znalazł ale potem wyrzucił, te jego wyjaśnienia nie mogą być jednak uznane za wiarygodne. Nie dałoby się wówczas wytłumaczyć w jaki sposób A. B. wszedł w posiadanie karty. Ten ostatni od początku twierdził, że kartę otrzymał od T. Z. i nie miał żadnego powodu, by go obciążać, gdyby kartę uzyskał w inny sposób, w szczególności w sytuacji, gdyby kartę znalazł.

Wartość środków pieniężnych na rachunku bankowym powiązany z kartą znajduje potwierdzenie tak w zeznaniach pokrzywdzonego jak i w wydruku salda z tego rachunku.

Z kolei fakt, że zgubiona karta była kartą płatniczą, a nie bankomatową jak przyjął oskarżyciel w zarzucie, wynika z zeznań pokrzywdzonego. Jest zresztą oczywiste, że kartą bankomatową oskarżony nie mógłby dokonać transakcji w sklepie.

Podsumowując tą część rozważań wskazać należy, że zgromadzony przez oskarżyciela materiał dowodowy jest w zasadzie jednoznaczny w swej wymowie i pozwala przypisać oskarżonym czyny zarzucane im aktem oskarżenia jakkolwiek w zmienionej nieco postaci z uwagi na ustalenie, że przedmiotowa karta była kartą płatniczą oraz, że nie zachodził w stosunku do A. B. przypadek recydywy.

Przechodząc z kolei do prawnokarnej oceny zachowań oskarżonych to nie ma wątpliwości, że czyn oskarżonego A. B. wypełnia znamiona oszustwa w formie usiłowania. Stypizowane w art. 286 § 1 k.k. oszustwo polega na doprowadzeniu innej osoby do niekorzystnego rozporządzenia mieniem własnym lub cudzym między innymi za pomocą wprowadzenia jej w błąd. Czyn ten ma być dokonany w celu osiągnięcia korzyści majątkowej, a zatem zachodzić musi zamiar bezpośredni. Z kolei usiłowanie dokonania, zgodnie z art. 13 § 1 k.k., polega na zmierzaniu swoim zachowaniem bezpośrednio do dokonania czynu zabronionego w zamiarze by ten czyn popełnić, które to dokonanie z różnych powodów nie następuje. A. B. udał się do sklepu z zamiarem zakupu papierosów przy wykorzystaniu karty należącej do pokrzywdzonego. Przekazując tą kartę sprzedawczyni i wskazując na zamiar zakupu papierosów dążył do wprowadzenia jej w błąd, co do faktu, że jest uprawnionym do korzystania z karty. Posiadanie bowiem legitymizuje posiadacza jako uprawnionego. Cel jego działania był nastawiony na osiągnięcie korzyści majątkowej związanej z otrzymaniem towaru za środki pieniężne innej osoby. Jest również oczywiste, że zaakceptowanie transakcji przy użyciu karty spowodowałoby rozporządzeniem przez kasjerkę środkami pieniężnym P. P.. Z jego punktu widzenia byłoby to rozporządzenie niekorzystne, gdyż nie otrzymałby z tego tytułu żadnego ekwiwalentu. Czynności sprawcy zmierzały zatem bezpośrednio do dokonania oszustwa, które nie nastąpiło dlatego że kasjerka знаła A. B. i zorientowała się, że korzysta on nie ze swojej karty, a co za tym idzie kartę tę zatrzymała i nie wydała oskarżonemu towaru. Sąd nie miał również wątpliwości, że oskarżony wiedział, że nie posługuje się kartą T. Z. a innej osoby. Kolega nie miał przecież żadnego powodu by zatajać przed nim ten fakt, a gdyby karta należała do niego to nie byłoby żadnych przeszkód by sam zrealizował transakcję, a nie wysyłał do sklepu A. B.. W tym stanie rzeczy A. B. swoim zachowaniem zrealizował znamiona występku z art. 286 § 1 k.k. w formie usiłowania. Skoro tak Sąd mógł wymierzyć mu karę w granicach przewidzianych za dokonania (art. 286 § 1 k.k. w zw. z art. 14 § 1 k.k.).

Zdaniem Sądu brak podstaw do uznania, że oskarżony czynu swojego dopuścił się w warunkach recydywy. Stosownie do art. 64 § 1 k.k. zachodzi ona jeżeli sprawca skazany za przestępstwo umyślne na karę pozbawienia wolności popełnia w ciągu 5 lat po odbyciu co najmniej 6 miesięcy kary umyślne przestępstwo podobne do przestępstwa, za które był już skazany. Jeżeli chodzi o zawarte w karcie karnej skazania oskarżonego w sprawach Sądu Rejonowego w Bielsku Podlaskim o sygnaturach akt II K 533/86, II K 1121/94, II K 946/96, II K 347/99, II K 347/99, II K 477/01, II K 378/04 to kary pozbawienia wolności orzeczone w tych sprawach A. B. odbywał w okresie dłuższym niż 5 lat od daty popełnienia czynu w sprawie niniejszej, co nie pozwala skazań tych uwzględnić jako stanowiących podstawę do przyjęcia działania w warunkach powrotności do przestępstwa. Analizie należało poddać zatem jedynie skazanie w sprawie VIII K 189/09 Sądu Rejonowego w Bielsku Podlaskim. Wyrokiem w tej sprawie oskarżony został skazany za przestępstwo z art. 288 § 1 k.k., a zatem umyślne i podobne do przestępstwa z art. 286 § 1 k.k., gdyż należące do tego samego rodzaju. Orzeczono w nim karę pozbawienia wolności na okres 1 roku, wykonanie tej kary, początkowo zawieszony, zarządzono postanowieniem Sądu Rejonowego w Bielsku Podlaskim z dnia 30 października 2012 roku i skazany karę tę odbywał w okresie od 11 stycznia 2013 roku do 9 listopada 2013, a więc odbył ponad 6

miesiące kary i przypisane mu obecnie przestępstwo popełnił w okresie krótszym niż 5 lat od jej odbycia. Na pierwszy rzut oka zachodzi zatem podstawa do przyjęcia recydywy. Analizując jednak okoliczności zaszłe po wydaniu wyroku skazującego w sprawie VIII K 189/09, brak, zdaniem Sądu Rejonowego, podstaw do przyjęcia, że skazany odbył karę pozbawienia wolności.

W dniu 9 listopada 2013 roku weszły w życie niektóre przepisy ustawy z dnia 27 września 2013 roku o zmianie ustawy kodeks postępowania karnego oraz niektórych innych ustaw (Dz. U. z 2013r. poz. 1247), które skutkują między innymi zmianą wartości progowej stanowiącej granicę pomiędzy występkiem z art. 288 § 1 k.k., a wykroczeniem z art. 124 § 1 k.w. Jako że w sprawie VIII K 189/09 przypisano oskarżonemu uszkodzenie rzeczy o wartości 320 zł, czyn taki z chwilą wejścia w życie ustawy stał się wykroczeniem. Zgodnie z art. 50 ust. 1 tej ustawy jeżeli według niej czyn objęty prawomocnym wyrokiem skazującym za przestępstwo na karę pozbawienia wolności stanowi wykroczenie, orzeczona kara podlegająca wykonaniu ulega zamianie na karę aresztu w wysokości równej górnej granicy ustawowego zagrożenia za taki czyn. W sprawie wprawdzie nie dokonano takiej zmiany ale tylko z tego powodu, że wykonanie kary uległo przedawnieniu. Skutkiem tego postanowieniem z dnia 9 listopada 2013 roku Sąd Rejonowy w Bielsku Podlaskim umorzył postępowanie wykonawcze, a oskarżonego zwolniono z zakładu karnego. Nie ulega wątpliwości, że gdyby doszło do zamiany kary pozbawienia wolności na karę aresztu niezależnie od tego jak długo wcześniej oskarżony odbywał karę pozbawienia wolności brak byłoby podstaw do przyjęcia recydywy, skoro po zamianie kara ta stałaby się karą aresztu, a odbycie kary aresztu nie pozwala na przyjęcie recydywy. Nie ma zaś żadnego uzasadnienia by sprawca, któremu kary nie zamieniono tylko dlatego, że jej wykonanie uległo przedawnieniu, był w gorszej sytuacji od sprawcy, który odbył zmienioną karę aresztu. Można zresztą bronić poglądu, że dopóki nie zamieniono kary pozbawienia na karę aresztu to brak podstaw do stwierdzania przedawnienia wykonania kary i najpierw należało karę pozbawienia wolności zamienić na karę aresztu, a następnie stwierdzić niedopuszczalność jej wykonania uwagi na przedawnienie i umorzyć postępowanie wykonawcze. Jakkolwiek Sąd Najwyższy na gruncie art. 60 § 1 d.k.k. wyraził pogląd, że Sąd rozstrzygając sprawę nie bada zmian stanu prawnego zaszłych po wydaniu prawomocnego orzeczenia, których skutkiem jest przekwalifikowanie przestępstwa na wykroczenie (zob. uzasadnienie uchwały SN z 27 IX 1985r, VI KZP 25/85, Lex 20111), jednakże argumentacja tam przywołana nie przystaje do okoliczności sprawy. Sąd Najwyższy we wskazanej wyżej uchwale stwierdził, że podstawą przyjętego stanowiska jest to, że ustawa zmieniająca nie zawierała żadnych rozwiązań międzyczasowych, a co za tym idzie dla kwalifikacji prawnej czynu znaczenie ma chwila orzekania. Inna sytuacja zachodzi w związku z wejściem w życie ustawy z dnia 27 września 2013 roku o zmianie ustawy kodeks postępowania karnego oraz niektórych innych ustaw (Dz. U. z 2013r. poz. 1247), gdyż ustawa ta przewiduje zamianę podlegających wykonaniu kar pozbawienia wolności na karę aresztu.

Pierwszy z czynów przypisanych T. Z. wypełnia znamiona występkę z art. 284 § 3 k.k. Polega on na przywłaszczeniu znalezionej cudzej rzeczy ruchomej, a zatem rozporządzeniu jak właściciel rzeczą znajdującą się we władaniu sprawcy. Jako że celem działania przywłaszczającego ma być włączenie rzeczy do swojego majątku lub postąpienie z rzeczą jak własną, nie ulega wątpliwości, że czyn może być popełniony jedynie w zamiarze bezpośrednim. Oskarżony znalazł kartę bankomatową zgubioną przez P. P. i ją zabrał. Jako że kartę tą zatrzymał dla siebie nie mając zamiaru zwrócić jej uprawnionemu zrealizował tym samym cel przywłaszczenia, włączył bowiem kartę do swojego majątku. Skoro karta płatnicza związana była z rachunkiem bankowym, na którym znajdowały się środki pieniężne w kwocie 449,66 zł i środki te mogły być za pomocą tej karty wydatkowane, to jest oczywiste, że wartością przywłaszczenia jest ta właśnie kwota.

Drugi z czynów oskarżonego T. Z. wypełnia znamiona podżegania do oszustwa. Podżeganie jest formą nie sprawczego współdziałania i zgodnie z art. 18 § 2 k.k. polega na nakłonieniu innej osoby do popełnienia czynu zabronionego w zamiarze bezpośrednim. W okolicznościach sprawy nie ulega wątpliwości, że oskarżony przekazując A. B. przywłaszczoną przez siebie kartę płatniczą P. P. działał w tym celu by A. B. dokonał oszustwa. Z zeznań tego ostatniego wynika, że przekazał on mu kartę by ten poszedł do sklepu i zapłacił ją za papierosy. Odbyć się to mogło tylko poprzez wprowadzenie sprzedawczyni w błąd co do uprawnienia do posługiwania się tą kartą. Nieodłącznym skutkiem tego działania musiało być doprowadzenie sprzedawczyni do niekorzystnego rozporządzenia mieniem właściciela karty. Stąd też zachowanie T. Z. zrealizowało znamiona podżegania do występkę z art. 286 § 1 k.k. Jako że A. B. czynu

zabronionego jedynie usiłował dokonać sprawca podżegania odpowiada w granicach odpowiedzialności za usiłowanie przestępstwa (art. 19 § 1 k.k. w zw. z art. 22 § 1 k.k. w zw. z art. 14 § 1 k.k.).

Czyny oskarżonych jako społecznie szkodliwe w stopniu wyższym niż znikomy i zawinione należy ocenić jako przestępne. Co do winy to w sprawie nie zachodziły żadne okoliczności wyłączające winę – oskarżeni osiągnęli wiek odpowiedzialności karnej jak również nie znajdowali się w stanie wyłączającym winę.

Reakcją na przestępstwo jest wymierzenie kary i środków karnych przewidzianych w ustawie. Stosownie do art. 53 k.k. sąd wymierza karę według swojego uznania, w granicach przewidzianych przez ustawę, bacząc, by jej dolegliwość nie przekraczała stopnia winy, uwzględniając stopień społecznej szkodliwości czynu oraz biorąc pod uwagę cele zapobiegawcze i wychowawcze, które ma osiągnąć w stosunku do skazanego, a także potrzeby w zakresie kształtowania świadomości prawnej społeczeństwa. Wymierzając karę, sąd uwzględnia w szczególności motywację i sposób zachowania się sprawcy, popełnienie przestępstwa wspólnie z nieletnim, rodzaj i stopień naruszenia ciężących na sprawcy obowiązków, rodzaj i rozmiar ujemnych następstw przestępstwa, właściwości i warunki osobiste sprawcy, sposób życia przed popełnieniem przestępstwa i zachowanie się po jego popełnieniu, a zwłaszcza staranie o naprawienie szkody lub zadośćuczynienie w innej formie społecznemu poczuciu sprawiedliwości, a także zachowanie się pokrzywdzonego. Zasady te należy mieć na względzie także przy wymierzaniu środka karnego (art. 56 k.k.).

Naruszone przez oskarżonych przepisy przewidują następujące sankcje karne art. 286 § 1 k.k. w zw. z art. 13 § 1 k.k. podobnie jak art. 286 § 1 k.k. w zw. z art. 18 § 2 k.k. karę pozbawienia wolności od 6 miesięcy do 8 lat, natomiast art. 284 § 3 k.k. karę grzywny, ograniczenia wolności albo pozbawienia wolności do 1 roku. Sąd analizując okoliczności sprawy uznał, że oskarżonemu A. B. należy wymierzyć karę 6 miesięcy pozbawienia wolności, natomiast T. Z. za czyn polegający na przywłaszczeniu karty płatniczej karę 3 miesięcy pozbawienia wolności, zaś za czyn polegający na podżeganiu do oszustwa karę 6 miesięcy pozbawienia wolności. Zdaniem Sądu tak ukształtowane kary skłonią oskarżonych do przewartościowania swojego zachowania i przestrzegania porządku prawnego w przyszłości. Współ z innymi zastosowanymi w sprawie środkami reakcji na popełnione przez nich przestępstwa nieść będą bowiem za sobą dolegliwość, która pozwoli uznać im nieopłacalność popełnionych przez siebie przestępstw. Wymierzone oskarżonym kary nie przekraczają stopnia winy i uwzględniają stopień społecznej szkodliwości popełnionych przez nich czynów.

Za oskarżonymi przemawia to, że obaj przyznali się do winy i przedstawili w sposób prawdziwy okoliczności popełnionych przez siebie czynów. Jako okoliczność obciążającą należało potraktować jednak dotychczasową karalność oskarżonych i to za przestępstwa podobne.

Z kolei jednak stopnia społecznej szkodliwości przypisanych oskarżonym czynów, ocenionego z uwzględnieniem okoliczności wymienionych w art. 115 § 2 k.k., nie sposób ocenić jako znacznego, co także musi być okolicznością uwzględnioną przy wymiarze kary. Zamiar popełnienia przestępstw powstał u oskarżonych w sposób nagły i nie był przemyślany. Wartość przywłaszczonego mienia oraz wartość możliwej szkody przy oszustwie były niewielkie. Zamiar oszustwa nie został zrealizowany. Zagrożenie ze strony oskarżonych dla dobra prawnego, które atakowali, z uwagi na okoliczności czynu, było również małe. Oskarżeni nie zdawali sobie sprawy z tego w jaki sposób należy posługiwać się kartą płatniczą ani z tego, że dla zaakceptowania transakcji wymagany jest numer PIN, którego nie znali, ani z tego, że możliwa była zapłata w sposób zbliżeniowy bez podania (...)u, z ograniczonym jednak limitem płatności. To ostatnie nie było zresztą w placówce, którą wybrali, gdyż w sklepie nie było terminala płatniczego obsługującego funkcje zbliżeniowych płatności.

Sąd wymierzył oskarżonemu T. Z. za czyn polegający na podżeganiu do oszustwa dodatkowo karę grzywny, jako że oskarżony dopuścił się go w celu osiągnięcia korzyści majątkowej. Sąd uznał, że kara ta rodząca dodatkową dolegliwość finansową będzie miała w przypadku tego oskarżonego niebagatelne znaczenie wychowawcze. Ustalając wysokość stawki dziennej na poziomie 10 zł Sąd miał na względzie, że skazany utrzymuje się z niewielkiej renty socjalnej.

Na poczet kary pozbawienia wolności w przypadku A. B. i kary grzywny w przypadku T. Z. Sąd zaliczył okresy zatrzymania ich jak nakazuje to art. 63 § 1 k.k.

Sąd nie znalazł podstaw do warunkowego zawieszenia kary pozbawienia wolności wymierzonej A. B.. Mężczyzna ten był wcześniej wielokrotnie karany za przestępstwa przeciwko mieniu i stosowane dotychczas kary nie odniosły zamierzonego rezultatu. Tylko dolegliwość wynikająca z realnie odbytej kary może skłonić go do przestrzegania porządku prawnego.

Stosownie do art. 85 k.k. i art. 86 § 1 k.k. jeżeli sprawca popełnił dwa lub więcej przestępstw, zanim zapadł pierwszy wyrok, chociażby nieprawomocny, co do któregośkolwiek z tych przestępstw i wymierzono za nie kary tego samego rodzaju albo inne podlegające łączeniu, sąd orzeka karę łączną, biorąc za podstawę kary z osobna wymierzone za zbiegające się przestępstwa. Sąd wymierza karę łączną w granicach od najwyższej z kar wymierzonych za poszczególne przestępstwa do ich sumy, nie przekraczając jednak 810 stawek dziennych grzywny, 2 lat ograniczenia wolności albo 15 lat pozbawienia wolności.

T. Z. popełnił dwa przestępstwa pozostające ze sobą w realnym zbiegu, co uzasadniało wymierzenie mu za nie kary łącznej. Sąd uznał, że karą tą powinna być najsurowsza z wymierzonych kar, a zatem kara 6 miesięcy pozbawienia wolności. Za takim ukształtowaniem kary łącznej przemawia bliska więź podmiotowa i przedmiotowa pomiędzy przestępstwami oraz bliski związek czasowy. Przestępstwa zostały popełnione w tym samym dniu i każde z nich godzi w mienie. Odnoszą się one do tego samego przedmiotu – karty płatniczej P. P. i drugie z nich jest konsekwencją popełnienia pierwszego.

Wymierzona T. Z. kara pozbawienia wolności nie przekracza 2 lat, a uznając, iż wymierzenie kary pozbawienia wolności z warunkowym jej zawieszeniem, jest wystarczające dla osiągnięcia celów kary, Sąd Rejonowy orzeczoną oskarżonemu karę pozbawienia wolności warunkowo zawiesił na okres próby. Jakkolwiek oskarżony był już karany i to za przestępstwo podobne i odbył karę pozbawienia wolności, to, w okolicznościach sprawy, nie sprzeciwia się to wnioskowi, że pomimo warunkowego zawieszenia wykonania kary nie popełni on przyszłości przestępstwa. Oskarżony poprzednich przestępstw dopuścił się stosunkowo dawno i przez ten czas przestrzegał porządku prawnego. Obecnie popełnione przestępstwa mają charakter przypadkowy. Zamiar ich popełnienia powstał nagle. Stąd też można uznać, że czyny te miały charakter incydentalny. Weryfikacji tej prognozy będzie służył trzyletni okres próby.

Stosownie do art. 624 § 1 k.p.k. Sąd zwolnił oskarżonych z obowiązku zapłaty na rzecz Skarbu Państwa kosztów sądowych uznając, że z uwagi na okoliczności sprawy obciążenie ich tym obowiązkiem byłoby zbyt uciążliwe. A. B. nie ma majątku, utrzymuje się z pomocy z opieki społecznej oraz będzie miał do odbycia karę pozbawienia wolności. T. Z. utrzymuje się jedynie z niewielkiej renty socjalnej i będzie obciążony grzywną.